

21 januari 1981

nr. 20.203

AdJ.

De Hoge Raad der Nederlanden,

Gezien het beroepschrift in cassatie van X te Z, tegen de uitspraak van het Gerechtshof te Leeuwarden van 25 april 1980 betreffende de aan hem opgelegde aanslag in de inkomstenbelasting voor het jaar 1975;

Gezien de stukken;

Overwegende dat belanghebbende, aan wie voor het jaar 1975 een aanslag in de inkomstenbelasting is opgelegd naar een belastbaar inkomen van f 50.000,--, welke aanslag na daartegen gemaakt bezwaar bij uitspraak van de Inspecteur is verminderd tot een naar een belastbaar inkomen van f 19.044,--, van die uitspraak in beroep is gekomen bij het Hof;

Overwegende dat het Hof als vaststaand heeft aangemerkt "dat belanghebbende, geboren in 1950, die in het onderhavige jaar ongehuwd was, in firma-verband met zijn vader A een veehouderijbedrijf uitoefende op een eigen boerderij met omstreeks 0,5 ha. land en op ongeveer 16 ha. gepacht land, waarbij een winstverdeling gold van 50 : 50;

dat, in verband met de onteigening van 2.33.90 ha. gepacht land, in het onderhavige jaar van de gemeente Z ter zake van pachtontbinding een schadevergoeding werd ontvangen van f 5.500,--;

dat in samenhang hiermee en door tussenkomst van genoemde gemeente 3.63.50 ha. groenland werd aangekocht voor f 50.000,-- dat het bedrag van f 5.500,-- niet als bedrijfswinst werd aangemerkt

maar werd afgeboekt op de kostprijs van het aangekochte land;

dat in 1975 - onder meer - een paard werd gekocht, dat onder het bedrijfsvermogen werd opgenomen;

dat belanghebbende een rijnzadel bezat;

dat in 1973 en 1974 geen boekhouding aanwezig was, de ontvangsten niet werden bijgehouden en het kasgeld niet werd geteld en genoteerd;

dat de Inspecteur de boekhouding betreffende het onderhavige jaar heeft verworpen en - na bezwaar - het belastbare inkomen heeft vastgesteld op:

belastbaar inkomen volgens aangiftebiljet	f 15.044,38
uitkering pachtschadevergoeding	f 2.750,---
meer winst/privé	f 1.000,---
kosten privé-paard	f <u>250,---</u>
	f 19.044,38;"

Overwegende dat het Hof het standpunt van belanghebbende zakelijk heeft weergegeven als volgt:

"dat de door het verlies van de nabij de boerderij gelegen 2.33.90 ha. gepacht land in gevaar gekomen continuïteit van het bedrijf kon worden gewaarborgd door het in eigendom verkrijgen van de eveneens nabij de boerderij gelegen 3.63.50 ha. groenland, nadat het niet mogelijk was gebleken om vervangend land te pachten;

dat in die situatie afboeking van de pachtschadevergoeding op de aanschaffingsprijs van het vervangende, in eigendom verkregen, land toegestaan is;

dat de Staatssecretaris van Financiën in een overeenkomstig geval deze handelwijze heeft goedgekeurd;

dat in het onderhavige jaar de kasontvangsten en uitgaven wel voor 75 percent geboekt werden, zij het niet gesplitst in zakelijk en privé-boeking, terwijl ook geen tellingen plaatsvonden;

dat zijn gemachtigde, die voor het eerst betreffende 1975 bemoeienis met de administratie had, het financiële gebeuren

grondig onderzocht heeft en een sluitend geheel tot stand heeft gebracht;

dat hem derhalve een bijtelling voor privé van f 1.000,-- niet juist voorkomt;

dat het paard op zakelijke gronden is aangekocht;

met conclusie: de bestreden uitspraak te vernietigen en de aanslag te verminderen tot een aanslag naar een belastbaar inkomen van f 15.044,--";

Overwegende dat het Hof het standpunt van de Inspecteur zakelijk heeft weergegeven als volgt:

"dat een pachtrecht geen lichamelijk bedrijfsmiddel is, zodat artikel 14 van de Wet toepassing mist;

dat een pachtrecht betreffende 2.33.90 ha. land en de eigendom van 3.63.50 ha. land economisch en functioneel niet dezelfde plaats innemen in het bedrijfsvermogen, zodat ook voor toepassing van de ruilgedachte geen plaats is;

dat het netto-privé van belanghebbende (bruto-privé minus benoemde posten) in de jaren 1973 tot en met 1976 respectievelijk f 3.120,--, f 3.380,--, f 2.670,-- en f 3.615,-- bedroeg;

dat met betrekking tot de jaren 1973 en 1974 alsmede de jaren 1975 en 1976 telkens een boekenonderzoek werd ingesteld;

dat daarbij bleek, dat het kasgeld niet werd geteld en genoteerd, terwijl ook de ontvangsten wegens vee-verkopen ongeboekt bleven;

dat alles "uit het hoofd" werd gedaan;

dat, gezien de op zich zelf reeds lage bedragen voor en het verloop van het netto-privé in de genoemde jaren - waarbij het onderhavige jaar naar beneden uit de toon valt - en de onbetrouwbaarheid van de boekhouding, de correctie van f 1.000,-- werd toegepast;

dat bij de controle werd meegedeeld, dat het voormelde paard door de vennoten uit hobby-overwegingen was aangeschaft;

dat het paard te jong was om als trekpaard gebruikt te kunnen worden;

dat alle kosten betreffende het paard ten laste van de winst werden gebracht;

dat hij deze kosten - in totaal geschat op f 500,-- - als privé-uitgaven van de vennoten heeft aangemerkt;

met conclusie: de bestreden uitspraak te bevestigen;";

Overwegende dat het Hof omtrent het geschil heeft overwogen:

"1. dat het Hof, gelet op de vaststaande feiten en op hetgeen de Inspecteur ter zake - onweersproken - heeft aangevoerd, met de Inspecteur van oordeel is, dat ten aanzien van de pachtontbindingsvergoeding zowel artikel 14 van de Wet als de ruilgedachte toepassing missen, zodat het bedrag van f 2.750,-- terecht aan de winst is toegevoegd;

2. dat het beroep op het standpunt van de Staatssecretaris van Financiën - wat er overigens zij van dat beroep, mede nu belanghebbende daaromtrent niet nader iets concreets kon melden belanghebbende niet kan baten, omdat de rechter krachtens artikel 11 van de Wet houdende algemene bepalingen der wetgeving van het Koninkrijk volgens de wet moet recht spreken, terwijl belanghebbende in dit verband niet heeft gesteld, en ook overigens niet aannemelijk is geworden, dat de fiscus te dezen meer in het algemeen een beleid zou voeren op toepassing waarvan ook te zijnen aanzien belanghebbende op grond van het beginsel van gelijke behandeling aanspraak zou kunnen maken;

3. dat ingevolge artikel 29, lid 2, van de Algemene wet inzake rijksbelastingen de rechter het beroep afwijst indien de vereiste aangifte niet is gedaan, tenzij gebleken is, dat en in hoeverre de uitspraak onjuist is;

4. dat vaststaat, dat belanghebbende ten tijde van het opleggen van de aanslag de vereiste aangifte voor de inkomstenbelasting niet had gedaan;

5. dat deze aangifte eerst is gedaan tijdens de bezwaarfase;

6. dat de ingediende aangifte derhalve niet kan worden aangemerkt als de vereiste aangifte in de zin van vorengenoemde wetsbepaling;

7. dat het Hof, gelet op de vaststaande feiten en op hetgeen partijen - telkens voor zover onbetwist - hebben aangevoerd, van oordeel is, dat belanghebbende niet op voldoende wijze heeft doen blijken, dat de Inspecteur door het netto-privé op f 2.670,-- + f 1.000,-- = f 3.670,-- te stellen deze post

tot een te hoog bedrag heeft vastgesteld alsmede, dat de aanschaffing van het paard en de aan het houden daarvan verbonden kosten - door de Inspecteur op f 500,-- getaxeerd - een bedrijfsmatig karakter droegen;

8. dat aan het Hof ook op andere wijze niet is gebleken, dat en in hoeverre de betreffende correcties onjuist zijn;"

Overwegende dat het Hof op die gronden de uitspraak van de Inspecteur heeft bevestigd;

Overwegende dat belanghebbende in cassatie de navolgende grieven aanvoert, toegelicht gelijk daarachter vermeld:

"1. Pachtschadevergoeding.

Ter opmerking het volgende:

De pachtschadevergoeding is ontvangen over twee jaar. In 1975 werd f 5.500,-- ontvangen en in 1976 f 10.000,--. Hetgeen voor cliënt 50% betekende.

De uitspraak van het Hof Leeuwarden geen rekening te houden met in de discussie nader toegelicht voorbeeld uit inkomstenbelasting in de agrarische sector over het onderwerp eigendom vervangt pacht vind ik onjuist, daar in overleg met de heer Inspecteur nadere voorwaarden gesteld hadden kunnen worden. Zie bijlage met nummer 42.

Deze stelling van het Hof Leeuwarden: over het algemeen beleid van de fiskus het beginsel van gelijke behandeling niet toe te passen is. In overleg is jaren eerder wel mijn handelwijze geaccepteerd door de fiskus.

Tevens wordt de stelling van de heer Inspecteur en de bevestiging ervan door het Hof Leeuwarden tegengesproken door het Hof Den Haag met de uitspraak dat wanneer, in deze omstandigheid de pachtschadevergoeding gereserveerd was als een zogenaamde vervangingsreserve, deze pachtschade reservering gelijkgesteld werd met reserves in de zin van artikel 14 van de Wet op de inkomstenbelasting 1964. Zie bijlage met nummer 42a.

Dat als klap op de vuurpijl het beroep wordt afgewezen op artikel 29, lid 2, van de Algemene wet inzake rijksbelastingen.

Ik ben met het Hof Leeuwarden eens dat de juiste aangifte niet op tijd verricht is, maar de aanslag was onjuist.

De definitieve aanslag had een getaxeerd inkomen van f 50.000,--. Met

het bezwaarschrift is het belastingbiljet juist ingevuld verzonden. De vereiste aangifte is gedaan, maar te laat, straf, verhoging. Vandaar dat het Hof Leeuwarden artikel 29, lid 2, van de Algemene wet inzake rijksbelastingen onjuist in de praktijk brengt.

Overwegende dat wat in bezwaar- en beroepschrift, pleitnota is naar voren gebracht en tevens wat hierboven is aangehaald vraagt gemachtigde de Hoge Raad der Nederlanden deze uitspraak van het Hof Leeuwarden te vernietigen en te bevestigen dat gemachtigde een juiste aangifte heeft verricht.

2. Privé-gebruik paard.

Het paard is in 1975 gekocht; leeftijd 6½ jaar.

Heeft in dat jaar een veulen ontvangen. Zie ook vee-overzicht in het rapport 1975 van firma A en Zoon. Bedoeling: werkzaamheden voor de melkwagen.

Reden:

- a. Werkzaamheden met traktors kon doorgang vinden,
- b. bij nat gras veroorzaakte het paard geen sporen; de grasmat werd niet aangetast.

Het paard liep op het graskampje naast de boerderij.

In 1976 werd er een melktank geplaatst en werden de koeien naar de boerderij gedreven om er gemolken te worden. Het paard is in 1979 verkocht.

Dat het paard niet te jong was om als trekpaard gebruikt te kunnen worden, dat het paard een bedrijfsmiddel was en niet uit hobby-overwegingen was aangeschaft.

Gemachtigde vraagt de Hoge Raad der Nederlanden deze uitspraak van het Hof Leeuwarden te vernietigen en te bevestigen dat gemachtigde een juiste aangifte heeft verricht.

3. Bijtelling privé-opnamen.

Eerst een opmerking.

Het belastbaar inkomen 1975 is het resultaat van dubbel-boekhouden met volledige controle van de bescheiden.

Er is geen vermogensvergelijking toegepast om tot het belastbaar

inkomen 1975 te komen.

Ik vind het onjuist om de privé-opnamen liniair te gaan benaderen, en na al het controle-werk is de kolommenbalans uitgewerkt met als resultaat het rapport 1975.

Met de omstandigheden in achtnemend is gemachtigde van mening dat het Hof Leeuwarden onjuist handelde met de uitspraak door de gecontroleerde en bijgewerkte boekhouding te verwerpen en de privé-opnamen liniair te beschouwen en vraagt de Hoge Raad der Nederlanden deze uitspraak van het Hof Leeuwarden te vernietigen en te bevestigen dat gemachtigde een juiste aangifte heeft verricht.";

Overwegende dienaangaande en ambtshalve:

dat het Hof, door de in zijn eerste en zevende rechtsoverweging omschreven oordelen te gronden op onder meer hetgeen de Inspecteur ter zake - onweersproken - heeft aangevoerd, respectievelijk op onder meer hetgeen partijen telkens - voor zover onbetwist - hebben aangevoerd, onvoldoende duidelijk heeft aangegeven welke feiten het aan die oordelen ten grondslag heeft gelegd, zodat 's Hofs uitspraak als niet naar de eis der wet met redenen omkleed niet in stand kan blijven en verwijzing moet volgen;

Vernietigt de bestreden uitspraak;

Verwijst het geding naar het Gerechtshof te Amsterdam ter verdere behandeling en beslissing van de zaak in meervoudige kamer met inachtneming van dit arrest.

Gedaan bij de Heren Vroom, Vice-President, Wiersma, Antal, Stol en Jansen, Raden, en door de Vice-President voornoemd uitgesproken ter Raadkamer van de een en twintigste januari 1900 een en tachtig, in tegenwoordigheid van de waarnemend griffier Van den Dries.

Van den Dries

Vroom